

Arrestnummer
<i>C1 1440 / 2025</i>
Repertoriumnummer
2025 / 3652
Datum van uitspraak
7 november 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2025/PGG/563 2025/VJ11/295

VERSTEK

OPSLORPING: geen
bijkomende straf

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2025/PGG/563 - 2025/VJ11/295

Not.nr. OU.63.97.1469/18

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr.

(RRN

met Nederlandse nationaliteit,
geboren
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

A geen aangepaste voeding, verzorging of huisvesting - feiten vanaf 10 januari 2013

als persoon die een dier houdt, verzorgt of te verzorgen heeft, niet de nodige maatregelen te hebben genomen om het dier een in overeenstemming met zijn aard, zijn fysiologische en ethologische behoeften, zijn gezondheidstoestand en zijn graad van ontwikkeling, aanpassing of domesticatie, aangepaste voeding, verzorging en huisvesting te verschaffen, namelijk door paarden en runderen te stallen op weiden waarop zich materialen bevinden waaraan ze zich kunnen kwetsen, de runderen en de paarden niet te voorzien van een schuilmogelijkheid tegen de winterse omstandigheden en van een droog ligbed en door het mankend rund niet te voorzien van een passende verzorging, (art. 4, § 1 en 36, 3°, wet 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren)

te en bij samenhang te
februari 2018 en 4 april 2019

op 17 januari 2018, 29 januari 2018, 7

B strafbare handelingen onder artikel 36 Dierenwelzijnswet

bij inbreuk op artikel 4, § 2/1 wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, strafbaar gesteld door artikel 36, 3°, wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, als persoon die een paardachtige houdt, verzorgt of te verzorgen heeft, deze paardachtige niet te hebben voorzien in een natuurlijke beschutting of een schuilhok, hoewel het dier buiten wordt gehouden,

te en bij samenhang te
februari 2018 en 4 april 2019

op 17 januari 2018, 29 januari 2018, 7

C geen aangepaste voeding, verzorging of huisvesting - feiten vanaf 10 januari 2013

als persoon die een dier houdt, verzorgt of te verzorgen heeft, niet de nodige maatregelen te hebben genomen om het dier een in overeenstemming met zijn aard, zijn fysiologische en ethologische behoeften, zijn gezondheidstoestand en zijn graad van ontwikkeling, aanpassing of domesticatie, aangepaste voeding, verzorging en huisvesting te verschaffen, namelijk door runderen te houden op een zeer drassige en deels ondergelopen weide, waarbij ze tot de knieën in de modder staan, de modder verhindert de runderen en kalveren om zich comfortabel te bewegen, de kalveren beschikken niet over een comfortabele ondergrond en de ligruimte is niet behoorlijk gedraineerd, er is geen vrije toegang tot drinkwater voor de runderen op stal, het voeder wordt bevuild door modder, een paard is te mager en mankt,

(art. 4, § 1 en 36, 3°, wet 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren)

te , minstens op 5 februari 2019, 8 februari 2019 en 4 april 2019

D niet naleven opgelegde maatregelen

bij inbreuk op artikel 4, § 5, strafbaar gesteld door artikel 36, 4° wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren (BS 3 december 1986), in overtreding te zijn bevonden met de bepalingen van artikel 4, de door de bevoegde overheidspersonen voorgeschreven maatregelen bedoeld in artikel 4, § 5 niet te hebben nagekomen of de getroffen maatregelen te hebben tenietgedaan, namelijk door de opgelegde schuthokken niet voorzien te hebben en niet over te zijn gegaan tot opruiming van de weides,

te en bij samenhang te op 4 april 2019

E. bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 8, 17, 18, 20, 23, § 1, 2° b), 23, § 2, 25, 26, 32, § 1 en 4 van de diergezondheidswet van 24 maart 1987 (BS 17 april 1987), als veehouder de registratie en de identificatie voor runderen niet uitgevoerd of gehandhaafd te hebben, namelijk door bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 31 koninklijk besluit van 23 maart 2011 (BS 15 april 2011) betreffende de identificatieregeling- en registratieregeling voor runderen, als veehouder, bij het aanvoeren van (een) rund(eren), nagelaten te hebben er voor te zorgen dat de dieren beantwoorden aan de geldende voorwaarden betreffende de identificatie en registratie, en meer bepaald:

art. 31, § 1: de houder dient voor elke epidemiologische eenheid een bedrijfsregister bij te houden op de inrichting of in voorkomend geval op de hoofdlocatie van het beslag. De gegevens van minstens de vijf laatste jaren dienen bijgehouden te worden;
er wordt vastgesteld dat één rund nog op de inventaris staat, terwijl het reeds verkocht werd op 16 augustus 2017 en dat er drie runderen werden aangekocht op 14 september 2015, die niet zijn ingeschreven op de inventaris,

te op 23 oktober 2017

F. bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 8, 17, 18, 20, 23, § 1, 2° b), 23, § 2, 25, 26, 32, § 1 en 4 van de diergezondheidswet van 24 maart 1987 (BS 17 april 1987), als veehouder de registratie en de identificatie voor runderen niet uitgevoerd of gehandhaafd te hebben, namelijk door bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 24 koninklijk besluit van 23 maart 2011 (BS 15 april 2011) betreffende de identificatieregeling- en registratieregeling voor runderen, als veehouder, bij het aanvoeren van (een) rund(eren), nagelaten te hebben er voor te zorgen dat de dieren beantwoorden aan de geldende voorwaarden betreffende de identificatie en registratie, en meer bepaald:

art. 24, § 1: onverminderd artikel 7, eerste lid, 2e streepje, van verordening (EG) nr. 1760/2000, stelt de veehouder binnen de zeven dagen na de geboorte of het vertrek van een rund op de veehouderij, de vereniging hiervan in kennis;
de informatie die aan de vereniging gegeven wordt over de geboorte van een rund, omvat minstens de volgende gegevens over dit kalf:

- het identificatienummer;
- de datum van geboorte;
- het geslacht;
- de kleur van het haarkleed;
- het rastype: melk, vlees of gemengd;
- desgevallend het ras;
- het identificatienummer van de moeder;
- het beslagnummer waartoe dit kalf behoort;

er wordt vastgesteld dat één rund nog op de inventaris staat, terwijl het reeds verkocht werd op 16 augustus 2017 en dat er drie runderen werden aangekocht op 14 september 2015, die niet zijn ingeschreven op de inventaris,

te op 23 oktober 2017

G. bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 8, 17, 18, 20, 23, § 1, 2° b), 23, § 2, 25, 26, 32, § 1 en 4 van de diergezondheidswet van 24 maart 1987 (BS 17 april 1987), als veehouder de registratie en de identificatie voor runderen niet uitgevoerd of gehandhaafd te hebben, namelijk door bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 31 koninklijk besluit van 23 maart 2011 (BS 15 april 2011) betreffende de identificatieregeling- en registratieregeling voor runderen, als veehouder, bij

het aanvoeren van (een) rund(eren), nagelaten te hebben er voor te zorgen dat de dieren beantwoorden aan de geldende voorwaarden betreffende de identificatie en registratie, en meer bepaald:

art. 28: de veehouder heeft voor elk rund dat aanwezig is op de veehouderij een overeenstemmend identificatiedocument;

elk identificatiedocument bevindt zich op elk moment op de veehouderij of in voorkomend geval op de hoofdlocatie van een beslag;

in dit geval stelt het FAVV vast dat vier kalveren niet tijdig gemeld zijn;

te op 19 juli 2017

Beklaagde is eveneens gedagvaard om met toepassing van artikel 40 wet van 14 augustus 1986, het recht te worden ontzegd om definitief of voor een termijn van een maand tot drie jaar, dieren van één of meer soorten te houden.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, O 12e kamer, besliste bij vonnis van 20 oktober 2020 bij verstek als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt *voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A, B, C, D, E, F en G samen tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 70 opdecimen (x8) tot 8.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maand.*

Veroordeelt hem tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 50 euro.

VERBOD HOUDEN VAN DIEREN

Legt *het **verbod op om gedurende 6 maanden dieren te houden** onder verbeurte van een **dwangsom van 50 euro per dag** dat dit verbod niet wordt nageleefd en dit op vordering van de procureur des Konings.*

GERECHTSKOSTEN

Veroordeelt tot de gerechtskosten voor het openbaar ministerie, tot op heden in het geheel begroot op 30,47 euro, meer de eventuele betekeningskosten van huidig vonnis."

1.2 Dit verstekvonnis werd met toepassing van artikel 38, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan de beklaagde betekend op 11 januari 2021. Bij gerechtsdeurwaardersexploot van 13 juni 2024 tekende de beklaagde hiertegen verzet aan.

1.3 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, O12e kamer, besliste bij vonnis van 28 november 2024 op verzet en op tegenspraak als volgt:

"STRAFRECHTELIJK

- Verklaart de opposant schuldig aan de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A, B, C, D, E, F en G en veroordeelt hem voor deze feiten samen tot:

- een geldboete van 1.000 euro, vermeerderd met 70 opdecimen (x8) tot 8.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maand*
- verleent gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een gedeelte van 250 euro van deze geldboete, vermeerderd met 70 opdecimen tot 2.000 euro, voor een proefperiode van 3 jaar;*

Verbod tot het houden van dieren

- legt het verbod op om gedurende 6 maanden dieren te houden onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag dat dit verbod niet wordt nageleefd en dit op vordering van de procureur des Konings;

Bijdrage – vergoeding - kosten:

- spreekt tegen de opposant de verplichting uit een bijdrage te betalen van 25 euro verhoogd met 70 opdecimen (x8) en aldus gebracht op 200,00 euro tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

- veroordeelt de opposant krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017, tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

- legt bovendien aan de veroordeelde een vergoeding op van 50 euro;

- veroordeelt de opposant tot de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 188,54 euro, hierin begrepen de kosten van het vonnis waartegen verzet, de eventuele betekeningskosten van het vonnis waartegen verzet en de kosten van het verzet, het verstek aan opposant te wijten zijnde."

1.4 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, op:

- 30 december 2024 door de beklaagde ;
- 3 januari 2025 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk ook elk een verzoekschrift in op die griffie, zoals voorgeschreven door artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 12 september 2025 in het Nederlands:

- het openbaar ministerie vertegenwoordigd door , advocaat-generaal.

Hoewel regelmatig gedagvaard om te verschijnen voor het hof, was de beklaagde niet aanwezig en werd hij ook niet vertegenwoordigd door een advocaat. De procedure verliep voor hem dus bij verstek.

2.1 De beide verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 28 november 2024 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Dat is ook het geval voor de grievenformulieren.

2.2 De advocaat van de beklaagde duidde in het grievenformulier nauwkeurige grieven aan over de schuld en de straf. In de rubriek "Andere" verduidelijkte ze dat de beklaagde het niet eens is met de beslissing over de gerechtskosten. Ook de rubriek "Procedure" werd aangeduid, maar deze grief is niet nauwkeurig: het is immers niet duidelijk door welke beslissing van de eerste rechter en die betrekking heeft op de procedure, de beklaagde gegriefd is. Dit doet geen afbreuk aan de ontvankelijkheid van het hoger beroep van de beklaagde.

Het openbaar ministerie specificeerde in de rubriek "Andere" dat het hoger beroep aantekent met betrekking tot de door de eerste rechter uitgesproken straffen. Ook dit is een nauwkeurige grief.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

De devolutieve werking van de beperkte hoger beroepen en vervolgens de grieven brengt mee dat de beslissing van de eerste rechter om het verzet van de beklaagde tegen het verstekvonnis van 20 november 2020 ontvankelijk te verklaren, definitief is.

3. De eerste rechter vatte de feiten in het vonnis van 28 november 2024 oordeelkundig samen als volgt:

"4.

Op 17 januari 2018, 29 januari 2018 en 7 februari 2018 stelde de inspectie van de Dienst Dierenwelzijn vast dat paarden van de opposant op de weide stonden zonder beschutting of schuilhok. Op de weide lagen materialen waaraan de dieren zich konden verwonden. De runderen beschikten niet over een droog ligbed en een mankend rund werd niet verzorgd.

De opposant kreeg een bestuurlijke geldboete van 544 euro voorgesteld, maar betaalde die niet. Tijdens zijn verhoor wou hij geen uitleg geven.

5.

Op 3 februari 2019 stelde de politie na een melding vast dat de runderen van de opposant op een ondergelopen weide stonden zonder schuthok en dat de dieren niet beschikten over een droge ligplaats.

De opposant werd aangemaand om de dieren over te brengen naar een droge weide, maar op 8 februari stonden de dieren nog steeds tot boven de knieën in de modder op dezelfde weide.

6.

Op 4 april 2019 werd een controle uitgevoerd op alle weides en locaties waar de opposant dieren hield. Te Gavere hadden de paarden geen schuilhok en was er onvoldoende natuurlijke beschutting. Op de weide lagen materialen waar de paarden en runderen zich aan konden verwonden. De runderen beschikten niet over een schuilmogelijkheid of over een droog ligbed.

Te stonden runderen en kalveren eveneens in de modder en was er geen droge ligplaats. Er was ook geen drinkwater in de stal en het voeder werd bevuild door modder. Een paard was mager en mank.

De eerder opgelegde maatregelen (zorgen voor beschutting en opruiming materialen) werden niet uitgevoerd.

7.

Op 23 oktober 2017 stelde het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen vast dat een rund nog op de inventaris stond van de opposant terwijl het reeds op 16 augustus 2017 verkocht was.

Anderzijds stonden 3 aangekochte runderen niet op de inventaris. Uit een identificatiecontrole op 19 juli 2017 bleek dat 4 kalveren niet tijdig werden gemeld.

De opposant kreeg een bestuurlijke boete van 360 euro voorgesteld, maar betaalde die niet."

4. Het decreet van 4 februari 2022, in werking getreden op 20 maart 2022, verhoogde de straffen voor de feiten van de telastleggingen A, B en C naar een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 52 euro tot 100.000 euro.

Sinds 1 januari 2025 zijn de feiten van de telastleggingen A en C omschreven in artikel 6 en 10, § 1, Vlaamse Codex Dierenwelzijn, strafbaar gesteld door artikel 66 van diezelfde Codex. De feiten van de telastlegging B zijn omschreven in artikel 10, § 4, eveneens strafbaar gesteld door artikel 66 van de Vlaamse Codex Dierenwelzijn. De straffen zijn dezelfde gebleven als deze voorzien in het decreet van 4 februari 2022.

Met toepassing van artikel 2, tweede lid, Strafwetboek, zal het hof desgevallend de minst zware straf toepassen.

Voor de feiten van de telastlegging D is in de Vlaamse Codex Dierenwelzijn geen strafbaarstelling meer voorzien. Die feiten zijn dus sinds 1 januari 2025 niet langer strafbaar.

Wat de telastleggingen E, F en G betreft, werd het koninklijk besluit van 23 maart 2011 (BS 15 april 2011) betreffende de identificatieregeling en registratieregeling voor runderen opgeheven bij artikel 2, 8° koninklijk besluit van 20 mei 2022 tot opheffing van bepaalde koninklijke besluiten en ministeriële besluiten door het in werking treden van de Europese "Dierengezondheidswetgeving". Het werd vervangen door het koninklijk besluit van 20 mei 2022 betreffende de identificatie en registratie van bepaalde hoefdieren, pluimvee, konijnen en bepaalde vogels (BS 13 juni 2022). Meer bepaald zijn de artikelen 22 en 60 van dat koninklijk besluit van toepassing, die bepalen:

"Art. 22. § 1. De exploitant die dieren houdt, houdt documentatie bij zoals voorzien in artikel 102 en artikel 106 van verordening (EU) 2016/429, in zijn gedelegeerde handelingen en in dit besluit en bewaart deze gedurende een periode van minimum drie jaar.

§ 2. De registraties met betrekking op de geboorte, het spenen of het uitkippen, op de sterfte en op de verplaatsingen van dieren, worden gebundeld in een document per beslag, beslagregister genoemd en waarvan het model wordt vastgelegd door de verenigingen en door het Agentschap wordt gevalideerd. (...) De exploitant registreert de in lid 1 bedoelde gebeurtenissen in het beslagregister binnen de zeven dagen na de gebeurtenis. (...)"

"Art. 60. Exploitanten identificeren hun runderen die op hun inrichting worden geboren overeenkomstig de bepalingen van bijlage IV, punt 4, A en registreren deze runderen individueel:

1. in SANITEL overeenkomstig de bepalingen van bijlage IV, punt 4, B.

2. in het in artikel 22, § 2 bedoelde beslagregister met de gegevens over hun identiteit".

De niet-naleving van deze bepalingen van het koninklijk besluit wordt strafbaar gesteld door artikel 17, eerste lid, samen gelezen met 23, § 1, 2°, b Dierengezondheidswet. Aan de straf

voorzien in artikel 23, § 1, 2°, b) Dierengezondheidswet, namelijk een geldboete van 100 euro tot 5.000 euro, is niets veranderd.

5. De vaststellingen van de inspectie Dierenwelzijn, de controleur van het FAVV en de lokale politie, die bijzondere bewijswaarde hebben en zoals die blijken uit de processen-verbaal die deel uitmaken van het strafdossier, tonen aan dat de feiten van de telastleggingen A, B, C, E, F en G zonder twijfel bewezen zijn. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter om de beklaagde aan deze telastleggingen schuldig te verklaren.

Nu de feiten van de telastlegging D sinds 1 januari 2025 niet langer strafbaar zijn, spreekt het hof hem hiervoor vrij.

6. De beklaagde is 68 jaar oud en heeft een ongunstig strafregister. Hij werd al vijfmaal veroordeeld voor inbreuken op de milieuwetgeving en de stedenbouwwetgeving. Daarnaast werd hij tweemaal veroordeeld voor verkeersmisdrijven en een keer voor het niet naleven van de corona-maatregelen. De correctionele rechtbank te Oudenaarde veroordeelde hem op 20 oktober 2020 tot een geldboete van 1.000 euro onder meer voor inbreuken op de Dierenwelzijnswet. Tot slot veroordeelde dit hof hem bij arrest van 28 maart 2025 tot een werkstraf van 60 uur (met een werkstrafvervangende geldboete van 3.000 euro) eveneens voor inbreuken op de Dierenwelzijnswet en de Dierengezondheidswet. Het hof legde hem toen ook een levenslang verbod op tot het houden van dieren, onder verbeurte van een dwangsom.

Deze laatste twee veroordelingen samen met de feiten in dit dossier, tonen aan dat de beklaagde er al vele jaren niet in slaagt om de nodige aandacht en zorg te besteden aan de behoeften, noden en het welzijn van zijn dieren, niettegenstaande hij professioneel landbouwer was.

Terecht vraagt het openbaar ministerie dat het hof toepassing zou maken van artikel 65, tweede lid, Strafwetboek: de misdrijven die werden beoordeeld in het arrest van 28 maart 2025 en de feiten die ter beoordeling van het hof voorliggen, zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet. Die laatste feiten dateren allemaal van voor het arrest van 28 maart 2025. Ze kaderen allemaal in dezelfde bedrijfsvoering van de beklaagde.

Een afschrift van het arrest van 28 maart 2025 ligt voor, voorzien van het bewijs dat het definitief is geworden. De in dit arrest opgelegde werkstraf van 60 uur volstaat om ook de feiten in huidig dossier te bestraffen, zodat het hof de beklaagde geen bijkomende straf oplegt.

7. Sinds 1 januari 2025 is het verbod om dieren te houden als veiligheidsmaatregel opgenomen in artikel 68, 3° Vlaamse Codex Dierenwelzijn. De duur ervan is nog steeds

dezelfde als deze voorzien door het vroegere artikel 40 van de Dierenwelzijnswet, zoals gewijzigd bij decreet van 4 februari 2022.

Terecht wees het openbaar ministerie er op dat de eerste rechter de beklaagde geen dergelijk verbod kon opleggen, nu niet de inbreuken op de Dierenwelzijnswet de zwaarste straf opleveren, maar wel de inbreuken op de Dierengezondheidswet, waarin dergelijk verbod niet is voorzien.

Het eerste vonnis is in die mate nietig. De kosten van het afschrift ervan, zijn te last van de Staat.

Wel voorziet artikel 26, § 2, Dierengezondheidswet de mogelijkheid voor de rechter om een tijdelijk of definitief verbod uit te spreken van het recht de bij deze wet bedoelde bedrijvigheid uit te oefenen of van het recht om een inrichting te exploiteren. Nu het hof in het arrest van 28 maart 2025 de beklaagde al een levenslang verbod oplegde om dieren te houden, is dergelijk verbod op grond van de Dierengezondheidswet niet opportuun.

8. De beklaagde is gehouden tot de kosten van de strafvordering in beide aanleggen, aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald. Hij is ook gehouden tot de kosten van het verzet in eerste aanleg, nu het verstek aan hem te wijten was.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Met toepassing van diezelfde bepaling veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 61,01 euro bedraagt. Omwille van de devolutieve werking van het verzet en vervolgens het hoger beroep, beperkt het hof die vergoeding tot het bedrag waartoe de eerste rechter hem in het vonnis van 20 oktober 2020 veroordeelde, namelijk 50 euro.

Overeenkomstig artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1, wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 maart 2025 na indexatie 26 euro bedraagt. Opnieuw omwille van de devolutieve werking van het verzet in eerste aanleg en vervolgens het hoger beroep, beperkt het hof ook die bijdrage tot het bedrag waartoe de eerste rechter hem in het vonnis van 20 oktober 2020 veroordeelde, namelijk 20 euro.

Volledigheidshalve merkt het hof op dat de beklaagde al in het arrest van 28 maart 2025 werd veroordeeld tot de bijdrage aan het Slachtofferfonds.

9. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter om de burgerlijke belangen ambtshalve aan te houden, met toepassing van artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend bij verstek,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan als volgt:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

verklaart het beroepen vonnis **nietig** voor zover het de beklaagde het verbod oplegt om gedurende zes maanden dieren te houden, onder verbeurte van een dwangsom;

wijzigt het beroepen vonnis voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

spreekt de beklaagde vrij voor de telastlegging D;

verklaart de beklaagde schuldig aan de telastleggingen A, B, C, E, F en G;

beslist dat de misdrijven die het voorwerp waren van het in kracht van gewijsde getreden arrest van het hof van beroep te Gent van 28 maart 2025 en de aan het hof voorgelegde feiten van de telastleggingen A, B, C, E, F en G, samen de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet;

beslist dat de bestraffing voorzien in het arrest van 28 maart 2025 voldoende is voor al deze feiten en dat het niet nodig is om nog een bijkomende straf op te leggen;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 50 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 188,54 euro in eerste aanleg en op 82,28 euro in beroep;

legt de kosten van het afschrift van het nietige vonnis, begroot op 33,00 euro, te last van de Staat.

Kosten eerste aanleg: **€ 188,54**

Kosten beroep:

Afschriften akten HB: € 6,00

Opstelrecht ber. bekl.: € 35,00

Dagv. bekl.: € 33,80

€ 74,80

+ 10 % : € 7,48

Totaal : **€ 82,28**

Kosten beroep t.l.v. Staat:

Afschrift vonnis: **€ 33,00**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer , als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren die mede over de zaak heeft beraadslaagd en in de onmogelijkheid verkeert het arrest te ondertekenen (art. 785 Ger.W.) en in openbare rechtszitting van **7 november 2025** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter , in aanwezigheid van , advocaat-generaal, met bijstand van griffier